

PREDBEHOL DOBU

Vzlety a pády v živote trénerského mága Antona Malatinského

NIE, ABY SI MI ROBIL HANBU!

„Nie, aby si mi robil hanbu!“, povedal mu raz pred jednou cestou jeho otec Ján Malatinský. Toho sa držal celý život a keď sa niekomu otvoril – čo nebývalo často – túto historku často spomínal. Z tohto jednoduchého rodičovského príkazu, akých zaznie v každej rodine mnoho, sa mu stalo životné motto.

Držal sa ho pri svojom prvom veľkom futbalovom výlete do Prahy, keď sa na svet pozeral očami 16 – ročného chlapca. Musel byť vyjavený, keď mal tú česť hrať predzápas reprezentácii ČSR, vicemajstrovi sveta spreď dvoch rokov na čele s legendárnym Bicanom.

Presne o dvadsať rokov bol jeho spolužiakom v trénerskom kurze...

To už mal za sebou zápasy za reprezentácie Slovenska i ČSR, majstrovské tituly v Sokole NV (1950, 1951), vtedy premenovanom Slovane i krkolonné strety s absurdnými pravidlami štátnej moci. A aj prvé trénerské úspechy, medzi nimi historický titul dorasteneckých majstrov ČSR (1948) pre Trnavu.

Rozlety a pády. Športové i osobné. Sprevádzané zvláštnym pozadím pri slávnom mexickom zájazde (1948) v drese bratislavského ŠK Bratislava, hrozbou doživotného dištancu (1952) a potom už aj reálneho pobytu vo väzení po súdnom procese v roku 1960.

Nepribrzdili ho. Aj preto je príbeh Antona Malatinského ukázkovým príbehom človeka, ktorý sa dokázal odraziť od dna.

Pre Spartak ako tréner vybojoval triumfy v Československom pohári (1967), medzinárodne cenený úspech v Stredoeurópskom pohári (1967), historický seniorský federálny titul (1968). Potom po návrate z viedenskej Admiry – viete, že chcel vtedy emigrovať? – ďalšie dva (1972, 1973) a pridal k nim víťazstvo v Československom pohári (1975).

To sa už hádam aj mánilo, Trnava si zvykla na viac...

Na víťazstvách, na meraní sa s najlepšimi v krajine, na medzinárodných pohároch, do ktorých nakukla prvýkrát pod jeho vedením. Na účasť na atraktívnych turnajoch, na pozvánky do zámoria. Na množstvo hráčov v reprezentácii. Na Adamca, Dobiaša, Kunu, Hagaru, Jarábku, Šveca...

Pritom, bol to Anton Malatinský, kto dokázal Trnave vštípiť víťaznú mentalitu a pozdvihol ju definitívne do úrovne špičky. V ére pred Antonom Malatinským bol trnavský klub priemerným slovenským ligistom, spokojným po šiestich miestach v lige. Bol Slovan, hoci pod rôznymi názvami (I. ČsŠK, ŠK, NV, Sokol NV), potom boli ostatní – Žilina, Nitra, Trenčín, Trnava, Košice, Prešov...

Anton Malatinský túto schému zmenil – bola Trnava a Slovan, potom tí ostatní...

Jeho meno sa stalo nielen v meste zvanom slovenský Rím synonymom futbalu. Hanbu mu nespravil...

Anton Malatinský so svojimi sestrami. Vľavo vedľa neho mladšia Mária, vpravo staršia Jolana. Mária sa vydala do Prešova, volala sa Keseličková, Jolana do Topolčian, mala priezvisko Majlátová.

PÁN FUTBALISTA A STRATÉG

Dalo by sa povedať, že s prienikom trnavského futbalu medzi elitu bolo meno Antona Malatinského späté už od mládežníckych čias. Ba vlastne, celý život. Keď sa hráči ŠK Rapid Trnava prvýkrát dostali do najvyššej slovenskej súťaže – pravda, nie do celoštátnej československej, v ktorej malo Slovensko jediného zástupcu v podobe I. ČsŠK Bratislava – bol pri tom. Rapid v príznačných červenočiernych farbách hral divíziu (tzv. Slovensko – podkarpatskoruská divízia), presnejšie jej Západnú skupinu, kam sa dostal po dvoch neúspešných pokusoch po sezóne 1935/ 1936. V prvom ročníku medzi slovenskou elitou (1936/ 1937) skončil na 7. mieste za Filakovom, Trenčínom, Novými Zámkami, Žilinou, Zvolenom a Komárnom. Toto umiestnenie sa v Trnave prijalo s porozumením, najmä preto, že za ŠK Rapid nastupovali mnohí mladí hráči. Medzi nimi boli i dvaja, ktorí patrili vekovo ešte do dorasteneckej kategórie, v druhej časti ročníka sa však už objavovali v zostavách áčka. František Bolček a Anton Malatinský.

Aký otec, taký syn

Budúca ikona trnavského futbalu sa v slovenskom Ríme narodila 15. januára 1920. Otec Ján Malatinský bol v Trnave známym športovým funkcionárom. Patril v roku 1923 k spoluzakladateľom Rapidu Trnava, teda klubu, na ktorý nástupnícky nadväzuje Spartak a v ktorom vyrastal aj jeho syn. Dlhé roky bol pokladníkom klubu, čo v predvojnovom období znamenalo často viac ako predseda či riaditeľ. Ináč, tí, ktorí mali neskôr možnosť Antona Malatinského s jeho otcom porovnať, spomínali výraznú podobu. Aj Ján bol dobre stavaný, skôr silnejšej postavy, vzbudzoval rešpekt. Bol solídny futbalista, odohral pár zápasov za Rapid ešte na Špíglsále, Kopánke a Execíre... Bol rázny, cieľavedomý, to, čo si zaumienil sa snažil naplniť. Bol otcom štyroch detí. Tri mal v prvom manželstve s Máriou rodenou Krištofíkovou – najstaršiu Jolanu a najmladšiu Máriu, v poradí ako druhý sa narodil syn Anton. Po tom, čo ovdovel, sa Ján Malatinský v roku 1946 oženil druhýkrát. Vzal si Vilmu Ottingerovú a 9. augusta 1947 sa im narodil syn Milan. Neskorší funkcionár Spartaka Trnava a Slovenského futbalového zväzu bol teda nevlastným bratom jeho neskoršieho trénera. Treba však povedať, že medzi nimi slovo nevlastný nemalo zmysel a vlastne akoby neexistovalo. Anton a Milan Ma-

latinskí vychádzali ako dobre fungujúci bratia. Pomáhali si, navštevovali sa, boli si vzájomnými oporami. Samozrejme, dominantnú pozíciu mal o 27 rokov starší Anton. V niekoľkých obdobiach boli futbalovo späť v Spartaku ešte aj tak, že ich kancelárie boli jedna oproti druhej. Aj ich povahy sa vyvíjali podobne. V mladosti boli búrlivými typmi s prchkejšími reakciami, boli doslova nervákmi, neskôr riešiaci aj ťažké situácie s pokojnou hlavou a nadhľadom.

Dvojica Bolček – Malatinský

Detstvo Antona Malatinského bolo podobné ako detstvo vtedajších trnavských chalanov. V lete hrával futbal, v zime hokej. Naháňanie lopty sa mu však čoskoro stávalo všetkým. Už v chlapčenských partiách bol lídrom, bol to on, kto organizoval zápasy, delil kamarátov na spoluhráčov a súperov a dirigoval ich. Dokonca až tak, že už v tom čase vystupoval aj ako kouč uličného tímu, za ktorý hrával a ktorý bol pozbieraný zo šarvancov z Novej štvrte za trnavským Novým cintorínom. Samozrejme, že v organizovanom futbale nemohol skončiť inde ako v Rapide. Už v žiackej jedenástke sa stretol s niekoľkými budúcimi spoluhráčmi – Bolčekom, Šarmírom či Krištofkom. Študoval na Obchodnej akadémii v Bratislave, hrával aj za jej výber a za jeho éry vyhrali „obchodníci“, ako sa im hovorilo, každý rok mestské stredoškolské majstrovstvo. **„Tóno Malatinský sa narodil v januári, ja v novembri, boli sme teda zhruba rovnako starí. Jeho ale do áčka vytiahli skôr ako mňa, hoci v mojom prípade to malo aj taký súvis, že som spočiatku nechcel hrávať súťažné zápasy, lebo som sa obával profesora Kmeťa. Toho, že si bude myslieť, že uprednostňujem školu pred futbalom. Tóno Malatinský bol v áčku skôr, vytiahli ho tam spolu s Ferom Bolčekom. Boli dobrou dvojicou. Zo začiatku sme hrali spolu v strede útoku, boli sme trojzáprah Malatinský – Bolček – Hagara. Potom skončil Kužel, takže mňa presunuli do zálohy. S Tónom sme fungovali výborne, mali sme čistý vzťah. Spolu sme trénovali, on áčko, ja dorast. Potom som bol podpredsedom Spartaka, vedúcim Metodickéj komisie trénerov Spartaka, takže na papieri podliehal on mne, ale naša spolupráca bola v skutočnosti vzájomná. Mám naňho len dobré spomienky,“** spomínal neskôr už nebohý Jozef Hagara. Pripomeňme si, že káder ŠK Rapid vtedy tvorili brankári Obeda a Šarmír, ako i Rychtárik, Tomašovič, Braun, Krištofík, Meliška, Lutzbauer, Fischl, Poláš, Kaiser, Vrabec, Bolček, A. Malatinský, J. Žigárdy, Tomeček, Doležal a Bouška. V ročníku 1937/1938 si tento tím počínal ešte lepšie ako v sezóne predtým. Skončil na 6. mieste, z poltucta pred ním dokázal preskočiť Nové Zámky. Rapid mal mladý tím, ťažil z výborného dorastu a skvelého maďarského trénera Gyulu Straussa, ktorý mal cit pre futbal a dokázal seniorský tím vhodne dopĺňať mladými. Bol to on, kto ich vyťahoval do áčka

a bol to on, kto Antona Malatinského prvýkrát nechal nastúpiť za A – tím Rapidu Trnava: stalo sa tak v Lučenci proti tamojšej Slovenskej Slávii. Rapid zvíťazil 5:3 a vtedy šestnásťročný Anton Malatinský zažil skvelý debut. Dal dva góly, oba po krásnych strelách. Strauss dokonca usúdil, že dvaja mladíci Bolček a Malatinský môžu hrať vedľa seba a prenechal im pravú stranu útoku. Rapid tak mal zaujímavý ladený kraje útoku – ľavú stranu obhospodarovali ostrieľaní rutinéri Žigárdy – Masarovič, pravú duo mladých.

Prvý vzor

Vôbec – kto vie, ako by sa futbalová kariéra Antona Malatinského vyvíjala, nebyť práve človeka s menom Gyula Strauss. Tento maďarský tréner ho ovplyvnil na celý život. Základné trénerské návyky, dobrú psychológiu, schopnosť zladit' „cukor a bič“, vnímanie futbalu inými očami, schopnosť nebáť sa meniť veci na trávniku, toto doslova nasával od Gyulu – báčiho. Nasával ich pritom od mladého človeka, Strauss mal v čase pôsobenia v Trnave 28 rokov, takže bol skutočne inšpiratívnou postavou. Jazyková bariéra medzi nimi neexistovala, keďže Anton Malatinský po maďarsky rozprával. Strauss ho dokonca ovplyvnil až tak, že už v roku 1941 sa Anton Malatinský hlásil na trénerský kurz, ktorý vo Vysokých Tatrách organizoval SFS (vtedy Slovenský futbalový sväz, preto skratka SFS). Mal dvadsaťjeden rokov a bol jeho najmladším účastníkom... Už vtedy však vedel, akým smerom sa chce uberať, čo aj veľmi rýchlo potvrdil. Ešte počas aktívnej hráčskej kariéry sa stal trénerom, ktorý žal úspechy so svojimi mladými zverencami. Vo vojnových rokoch trénoval žiakov, medzi ktorými boli aj jeho neskorší zverenci v áčku – spomeňme Stacha, Ištvanoviča, Jakubčíka... Spolupráca s Gyulom Straussom pokračovala aj neskôr, dokonca celé dlhé roky. Ešte aj keď už bol Anton Malatinský uznávaným trénerom Spartaka Trnava, navštevoval svojho niekdajšieho kouča v Budapešti. Témou siahodlhých rozhovorov bol samozrejme futbal, moderné trendy či nová metodika.

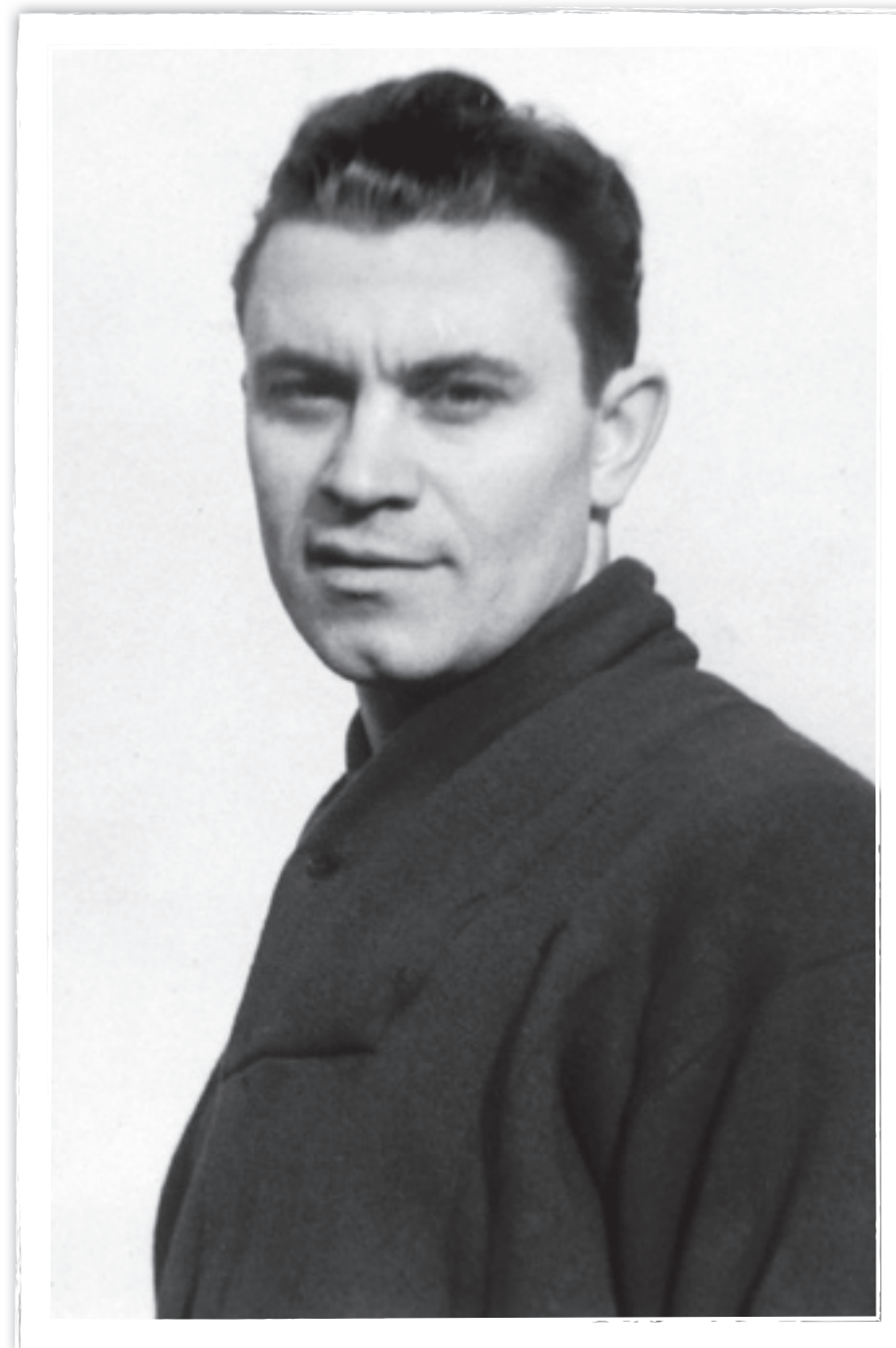
Prvá veľká skúsenosť

Bolo z čoho vyberať, ako sme spomínali, Trnavčania mali skutočne kvalitný dorast. Dôkaz nájdeme v máji 1936, keď sa Anton Malatinský, František Bolček a ďalší z ŠK Rapid zúčastnili na dorasteneckom turnaji, aký dovtedy na Slovensku nemal páru. Pod patronátom Západoslovenskej župy sa ho zúčastnilo 42 dorasteneckých tímov hlavne z Bratislavy a západného Slovenska. Najprv sa hralo na niekoľkých ihriskách v Bratislave, tímy boli rozdelené do niekoľkých skupín – ŠK Rapid zvíťazil vo vetve, ktorá hrala na vtedajšom ihrisku Makkabey. Štyria najlepší postúpili do

záverečnej fázy, ktorá sa už hrala na trávniku ligového ŠK. Trnavský Rapid prehrál s Unionom Zohor (0:2), v zápase o 3. miesto zdolal Ligeti Bratislava (1:0). Zápasy o umiestnenie sa hrali ako predzápasy ligového stretnutia ŠK Bratislava – Sparta Praha, mladým hráčom tleskalo plné hľadisko. Trnavčania sa domov vracali plní zážitkov a pocitov, že futbal je hra, ktorá vie odmeniť... A zvlášť odmenila Antona Malatinského. Akcia v Bratislave neunikla pozornosti Prahy, čoskoro z nej smerovala pozvánka – postavte dorastenecký výber Západoslovenskej župy a príd'te s ním do Prahy, kde sa postavíte proti výberu Stredočeskej župy. To bola výzva ako hrom! Zápas sa odohral 27. septembra 1936, výber Stredočeskej župy v zápase s veľkým tempom zdolal Slovákov najtesnejšie 1:0. Stretnutie sa hralo na pražskom Strahove pred 25 000 divákmi, bolo totiž predzápasom duelu ČSR – Nemecko (1:2). Diváci chlapcov neraz vytlieskali, v novinách sa potom objavila správa, že tento zápas bol pohľadnejší ako stretnutie seniorských reprezentácií. Mladí futbalisti si to isté určite nemysleli, pretože pozerat' zblízka na Pláničku, Burgra, Sobotku či Nejedlého bolo pre nich fascinujúce. Dodajme ešte jednu zásadnú vec z pohľadu hlavnej postavy nášho príbehu. Za výber Západoslovenskej župy nastúpilo desať Bratislavčanov a jeden hráč mimo Bratislavy. Anton Malatinský. „**To bol môj prvý veľký futbal,**“ spomínal neskôr na tieto chvíle.

Horúca jeseň 1938

Futbalový september 1938 bol v Trnave radostný. Pri príležitosti 700. výročia povýšenia Trnavy na slobodné kráľovské mesto usporiadal ŠK Rapid v dňoch 10. – 11. septembra 1938 futbalový turnaj, na ktorý si pozval dvojnásobného víťaza Západnej skupiny Slovensko – podkarpatskoruskej divízie FTC Filákov, korunného princa tejto súťaže TTS Trenčín a ZTK Zvolen. Skončil úspechom „červeno – čiernych“, ktorí najprv zdolali Filákov 3:0 a na druhý deň vo finále Zvolenčanov 2:0. Bol to však turnaj akoby na rozlúčku – trebárs z Filákova bol o pár týždňov po záveroch Viedenskej arbitráže Füle... Aj po organizačnej stránke sľubný rozbeh slovenského futbalu totiž narušili politické udalosti počas horúcej jesene 1938 a fakt, že Slovensko prišlo o časť územia na juhu, ktoré muselo byť odstúpené Maďarsku. Zároveň stratilo futbalové kluby z týchto oblastí. Rozpadla sa integrita len pár rokov predtým konečne vybudovaných súťaží. Autonómny štatút Slovenska v rámci ČSR sa však prejavil aj vo futbale. Už 26. novembra 1938 vznikol spomínaný SFS, ktorý nariadil klubom odhlásiť sa z ČSSF a najneskoršie do 31. decembra 1938 sa prihlásiť do do jeho súťaží. SFS nechal dokončiť celoštátnu ligu bratislavský I. ČsŠK. Zároveň rozhodol, že ostatné súťaže na jeho území sa zatiaľ rušia a že na jar 1939 odohrajú najlepšie tímy pohárovú súťaž a na jeseň 1939 začne prvým ročníkom samostatná ligová súťaž.

Anton Malatinský v mladom veku.

Fúzia Rapidu a ŠK

Zmeny postihli aj Trnavu. Nielen kvôli súperom a zmene výzoru súťaží. V roku 1939 prišlo k zlúčeniu ŠK Rapid Trnava a ŠK Trnava pod nový názov TŠS Trnava. Nový klub pokračoval vo farbách Rapidu, teda v červeno – čiernom prevedení, ktoré sa samozrejme neskôr stali aj poznávacím znakom trnavského Spartaka. Pripomeňme, že ŠK Trnava hral v žltomodrom, jeho domovskou plochou bol priestor, na ktorom sa nachádza aj súčasný štadión Spartaka. ŠK Rapid bol doma v mestskej časti Tulipán, kam sa dostal po tom, čo mu ŠK odmietol prepožičiavať svoje ihrisko. Paradoxne, bol to ŠK, ktorý by o svoje ihrisko prišiel. Mal ho totiž len prenajaté, zmluva o prenájme mala akurát vypršať a keďže klub nebol solventný, majiteľ pozemku, istý pán Schulz, uvažoval o jeho parcelácii a odpredaji. Rapid bol v tom čase už o dosť populárnejší ako ŠK, mal viac priaznivcov, aj viac finančných prostriedkov. Po fúzii tak tradičná značka zanikla, vznikla prechodne nová a v jej košiari sa ocitol aj Anton Malatinský. Labutou piesňou Rapidu bola účasť v spomínanej pohárovej súťaži, oficiálne označenej ako Pohár náčelníka SFS. Odštartoval v nej famózne, víťazstvom 6:1 na trávniku topolčianskeho Juventusu, potom doma nasúkal šestku Zvolenu. V Topolčanoch dali po tri góly Bolček a Kaiser, doma proti Zvolenu dali po dva góly Kaiser a Malatinský, po jednom Tomeček a Bolček. Prišli však aj prehry, pravda, tie s Považskou Bystricou (0:3) a silným ŠK Bratislava (1:2), ktorý kvôli rozpadu ČSR v marci 1939 predsa nedohral celoštátnu ligu, až tak neboleli. ŠK Rapid nakoniec končil v pohárovej súťaži na peknom 4. mieste, čo bolo vlastne jeho dovtedy najlepšie umiestnenie v rámci slovenskej špičky. Práve počas pohára došlo k spomínanej fúzii, ktorá mala okrem pragmatických ekonomických ukazovateľov aj charakter istého nariadenia zvrchu – v rámci poslovenčovania nebolo žiaduce, aby mali futbalové kluby cudzojazyčné názvy. A tak sa v Topolčanoch museli rozlúčiť s názvom Juventus, v Považskej Bystrici s názvom Sparta, v Trnave zas s Rapidom. Už pod novým názvom sa TŠS dočkal skvelého víťazstva nad reprezentantmi nabitým ŠK Bratislava (2:1), keď nastúpil v zostave: Šarmír – Rychtárik, Janíčkovič – Braun, Kužel, Lutzbauer – Bolček, F. Zachar, A. Malatinský, Kaiser, Ormandy. Bratislavčania vyhrávali po góle Porubského, TŠS sa však vypol k výbornému výkonu a gólmi Bolčeka a Kaisera zápas otočil. Pramene z tohto obdobia sú celkovo skôr skúpe na slovo, pár zaujímavých príhod nám však prezrádzajú. Jedna sa viaže k septembru 1943 a zápasu v Považskej Bystrici, kde vtedajší tajomník TŠS František Mihók presadil vycestovanie úplne omladeného mužstva. Vedúci mužstva sa vraj na očakávanie „vraždenie neviniatok“ nemohol pozerať, a tak zo štadióna doslova utekal. Celý zápas sa prechádzal popri ceste medzi Považskou Bystricou a najbližšou dedinou a k štadiónu sa vrátil až po záverečnom hvizde. Keď sa pýtal

na výsledok, myslel si, že si z neho robia dobrý deň. TŠS vyhral na horúcej pôde zdrvujúcim výsledkom 7:1. Po jednom góle dali Bolček a Loskot, päť pridal Anton Malatinský, vtedy už opuncovaný ako reprezentant Slovenska...

V reprezentácii

Počas vojny hrával Anton Malatinský za TŠS Trnava pod vedením niekoľkých trénerov – pri tíme sa najprv vystriedali a istý čas ho kormidlovali spolu Otto Horký a Bruno Veselý, od roku 1942 do roku 1944 dlhoročný hráč Rapidu Štefan Hadraba. TŠS bol skôr priemerným mužstvom s výsledkovými výkyvmi, čo však neplatilo pre dvojicu František Bolček – Anton Malatinský. Výborné výkony v klubovom drese im otvárali ďalšie vrátka. Bol to Anton Malatinský, kto ako jeden z prvých z trnavského futbalu nakukol do reprezentácie. Presnejšie, bol v poradí druhým Trnavčanom, po Františkovi Bolčekovi, ktorý nastúpil za reprezentáciu Slovenska v rokoch 1939 – 1945. Po znovuoobnovení ČSR bol zas v poradí druhým Trnavčanom, tentoraz po Jozefovi Markovi, ktorý sa dostal do reprezentácie spoločného štátu. Nasledovali Benedikovič, Stacho, Marko, Jakubčík, a potom už generácia futbalistov, ktorú pre reprezentačný dres vypiplal práve on: Adamec, Kuna, Hagara, Masrna, Majerník, Kravárik, Kabát, Hrušecký, Dobias, Keketi, Koiš, Štibrányi, Varadin...

Úspešný aj inde

Anton Malatinský bol v tom čase skutočný športový univerzál. V zime hrával hokej, v lete futbal, počas celého ročníka stolný tenis. Ak by sa sústredil naň, určite by v ňom bol úspešný. Patril k najlepším hráčom v Trnave a širokom okolí. Bol členom KTS (Katolícky tovarišský spolok) Trnava. V roku 1940 dokonca na klubových majstrovstvách KTS zvíťazil, keď vo finále zdolal iného výborného stolného tenistu Karola Kunovského a ešte predtým v semifinále Františka Gajarského. Tím KTS s Antonom Malatinským v tomto roku odohral niekoľko zaujímavých duelov. Družstvo v zostave Gajarský, Malatinský, Pšurný a Bernhardt podľahlo trnavským Oratoriánom z Table-tenisového oddielu tesne 9:11, proti Svazu evanjelickej mládeže si počínalo lepšie a zvíťazilo 6:1. Vo vojnovom období sa Antonovi Malatinskému pošťastilo odohrať aj niekoľko zaujímavých zápasov proti veľkým menám stolnotenisovej histórie, ako boli juhoslovanskí bratia Tibor Harangozo (3 – násobný účastník MS) a Vilim Harangozo (8 – násobný účastník MS, zlatý vo štvorhre na MS 1954 v Anglicku, strieborný v mixe na MS 1951 vo Viedni), Maďar Ferenc Sídó (držiteľ 30 medail z ME a MS) a Fe-

renc Soós (držiteľ siedmich medailí z ME a MS)! Dodajme, že úspešným stolným tenistom bol aj neskorší pravý krídelník Trnavy Štefan Ištvanovič a na margo Antona Malatinského pridajme aj to, že svojím suverénnym štýlom hry pri stolnom tenise dostával do úžasu o niekoľko desaťročí neskôr mnoho mladších zverencov. Ešte dokonca v rokoch 1976 – 1978 ním ohuroval hráčov FC Den Haag, ktorých trénoval...

Debut proti Rumunom

V drese Slovenska – vrátili sme sa späť k futbalu – debutoval Anton Malatinský 23. augusta 1942, keď v Bratislave privítala domáca reprezentácia súpera z Rumunska. Na zápas bolo zvedavých 20 000 divákov, ktorí videli neustálu prevahu slovenského mužstva, ale len jeden gól v sieti Dumitreho Pavloviciho. V 14. minúte ho prekonal František Bolček, meno späté s trnavským futbalom, ale v tom čase kvôli vojenčine hráč armádneho OAP Bratislava. **„V zápase sme mali prakticky štyroch debutantov a ani jeden nesklamal. Anton Malatinský a Ján Podhradský hrali dobre vpredu, Vladimír Venglár v obrane, ide pritom o mladých hráčov, ktorí sa ešte môžu zlepšovať. Jozef Molnár v bráne má za sebou takisto premiéru, bol na**

ihrisku kratšie, ale môžeme sa naňho spoliehať,” povedal vtedy tréner Slovenska Ferdinand Daučík. Pravda, Jozef Molnár si už za reprezentáciu Slovenska nezachytal, v konkurencii Teodora Reimanna skutočne nemal šancu. O pár dní sa hral zápas v Záhrebe na štadióne Concordija, ktorý patrila klubu NK Záhreb. Favoritom boli Chorváti, ktorí v dovtedajších dvoch zápasoch proti Slovákom dvakrát zvíťazili a raz remizovali. Inak tomu nebolo ani v tomto prípade, potešil sa akurát jeden z debutantov z predchádzajúceho duelu Ján Podhradský, ktorý dal čestný gól Slovenska. Kým sa slovenskí hráči uškŕňali nad priezviskom jedného z protihráčov – išlo o Mirka Kokotoviča – Chorváti súkali do Reimannovej brány jeden gól za druhým. Nakoniec ich bolo šesť...

Anton Malatinský bol podľa spomienok tých, ktorí ho videli hrať, pán futbalista.

Proti nemeckým esám

Veľkým sviatkom pre slovenský futbal bol 22. november 1942, keď sa na Tehelnom poli pod vedením neskôr slávneho Josefa „Seppa“ Herbergera – trénera majstrov sveta z roku 1954 – predstavila reprezentácia Nemecka. Na rozdiel od historicky prvého zápasu Nemecka v Bratislave v roku 1939, ktorý Nemci prehrali 0:2, prišli tentoraz prakticky v plnej sile. V obrane s kapitánskou páskou nechýbal Paul Janes, dvojnásobný účastník MS (1934, 1938). V útoku s Fritzom Walterom, kapitánom neskorších majstrov sveta z roku 1954. Nechýbal Ernst Wilimowski, muž, ktorý dal v drese Poľska na MS 1938 Brazílii štyri góly a po obsadení Poľska Nemcami sa stal tzv. Volksdeutsche. Hetrik do Reimannovej siete dosiahol August Klingler, ktorý o dva roky takmer na deň presne, 23. novembra 1944 zahynul na východnom fronte. Bol to inak vôbec posledný zápas reprezentácie Nemecka počas 2. svetovej vojny, po ňom bola prakticky zrušená a v podobe reprezentačného tímu NSR obnovená až o osem rokov v roku 1950. Na rozdiel od Nemcov Slováci ešte niekoľko zápasov odohrali a týkali sa aj trnavského rodáka. Posledným zápasom Antona Malatinského v drese Slovenska bol v júni 1943 zápas v Rumunsku. V Bukurešti na Stadionul Giulesti v tíme trénera Ferdinanda Daučíka nastúpili až traja hráči TŠS Trnava, od začiatku Štefan Stankovič a František Bolček, kým Anton Malatinský striedal pri nástupe do 2. polčasu Tibora Kováča z AC Svit Batizovce. Hralo sa v úmornej horúčave, hráči sa chodili k lavičkám ovlažovať vodou a tí, čo hrali prvý polčas, sa nechali počas prestávky ostrieť s hadicami s vodou. Slováci remizovali 2:2, čo vzhľadom na podmienky a aj na to, že vyrovnávali v 88. minúte, bolo akceptovateľné. Po zápase sa oba tímy zúčastnili slávnostného banketu na bukurešťskom kúpalisku Lido. Nálada bola výborná, akurát, že bol náhle ukončený. Všetko muselo byť zrazu pozhasínané a zatemnené, spôsobili to správy, že angloamerické letecké bombardovacie zväzky letia na rafinériu v Constante...

Neskutočná strela...

Pre trnavský TŠS bolo smolou, že záver samostatnej ligovej súťaže ovplyvnili vojnové udalosti. Po návrate Františka Bolčeka z vojenskej služby v bratislavskom OAP sa totiž stabilizovala zostava, ktorá TŠS potiahla k slovenskej špičke. Tvorili ju: Lukovič – Rychtárik, Stankovič – J. Cisár, J. Hagara, J. Tibenský – Bolček, A. Malatinský, Ulehla, Hroznár, Lengharth. V útoku nastupoval ešte Ormandy, neskôr, po Hroznárovom odchode do Považskej Bystrice J. Brezovský. Ak po sezóne 1942/ 1943 skončil TŠS na 5. mieste, tak po ďalšej sa už objavil za silnou dvojicou z Bratislavy (ŠK, OAP)! V šiestom ročníku samostatnej súťa-

že Trnavčania najprv zvíťazili 4:2 nad Zvolenom, potom utrpeli na Tehelnom poli debakel s ŠK Bratislava (0:5). Kvôli vypuknutiu SNP sa však súťaž prerušila a nakoniec sa už kvôli vojnovým udalostiam ani nedohrala. Po čiastočnom potlačení SNP boli na území Slovenska zriadené oblastné súťaže. TŠS hral v tzv. Západnej skupine. Hneď prvý zápas na Tehelnom poli skončil z jeho pohľadu takmer rovnako ako posledný (0:4), aby nasledovalo osem víťazstiev. Najprv nad armádnym OAP (4:1), v drese ktorého pritom boli narukovaní brankár Boledovič a útočník Benedikovič z Trnavy, potom nad Malackami (3:2), Hlohovcom (5:1), ASO Bratislava (6:0), ŠK Kábel (5:1), nemeckým DSK Bratislava (4:2) i maďarským VAS Bratislava (5:1) a nakoniec v Čeklísi (6:0). Po týchto zápasoch bol TŠS prvý, avšak súťaž odvetnými kolami nepokračovala. A aký bol Anton Malatinský v tom období hráč? **„Bol to pán futbalista. Mal neskutočnú strelu, fantastickú techniku. Mal jednu slabinu. Rýchlosť. Tá skutočne nebola jeho silnou stránkou, miestami pôsobil dokonca ťažkopádne. Možno to išlo na vrub jeho postavy, bol silnejší, to mal po otcovi. Ale bol skvelý pozične, mal inštinkt na situácie a dával góly. Mal neskutočné priame kopy, tie nemali chybu,“** charakterizoval ho už nebohý Jozef Hagara. Anton Malatinský bol výborný technický hráč, svoje miesto si v prípade potreby zastal ako stredopoliar, hrával však väčšinou v útoku. Porovnávali ho s Viktorom Tegelhoffom, čo bolo isto vyznamenanie. Párkrát si dokonca po jeho boku zahral, či už v slovenskej reprezentácii alebo neskôr v ŠK Bratislava. A pokiaľ ide o spomínané priame kopy, spoluhráči ho podpichovali – to sa ti strieľa, keď máš nohu ako hokejku! Mysleli na jednu zvláštnosť, ktorou sa vyznačovali obe nohy Antona Malatinského. Tretí a štvrtý prst boli zrastené. Nešlo o žiadnu anomáliu, prsty boli spojené cez kožu. Spoluhráči však múdro kývali hlavami, vraj takto môže Tóno páliť s väčšou razanciou. On sa len usmieval...

UŽ AKO HRAJÚCI TRÉNER

Prvé zápasy po vojne odohral aj s Antonom Malatinským v zostave trnavský TŠS proti ŠK Bratislava. V apríli pred 3000 divákmi prehral v Bratislave 2:4, keď prvý gól Trnavčanov strelil z pokutového kopu brankár Lukovič, druhý pridal Bolček. V odvetе, ktorá sa v Trnave hrala 6. mája 1945, TŠS vrátil Bratislavčanom požičané a zvíťazil výraznejším rozdielom 4:1. Dva góly dal Bolček, jeden pridal Lenghardt a práve Anton Malatinský. TŠS hral v zostave: Lukovič – Hagara, Meliška, Stankovič – Brezovský, Benedikovič – Bolček, Malatinský, Bouška, Šípka, Lenghardt. O pár týždňov zavítal do Trnavy súper spoza Moravy a Baťa Zlín bol úspešný, keď v nej zvíťazil 4:1. Potom dostal pozvánku do Prahy TŠS, odohral v nej dve víťazné stretnutia, keď najprv zdolal Olympiu VII Praha (3:2) a potom SK Nusle (3:1). Trnavských fanúšikov zas v domácom prostredí potešil jasným víťazstvom nad rakúskym Slovanom Viedeň (5:1).

Inzultácia na Tehelnom poli

Antona Malatinského mohli v tom čase vidieť diváci na Tehelnom poli v drese výberu Slovenska. Veľmi očakávaný zápas Slovensko – Čechy a Morava, ktorý sa odohral 30. mája 1945, skončil škandalóznym prepuknutím národnostných a politických vášní. V hľadisku bolo 12 000 divákov, ktorí chceli vidieť víťazstvo Slovenska. Jeho výber nastúpil v zostave, ktorá bola z veľkej časti totožná s tými, ktoré reprezentovali samostatný štát v období vojny: Reimann – Venglár, Marko, Chodák – Bielik, Žáček – Turek, Malatinský, Tegelhoff, Luknár, Danko. Čechy a Morava nastúpili v zostave: Kopecký – Luka, Zástěra – Tobiáš, Bartonec, Hanke – Říha, Vycpálek, Hájek, Cejp, Bradáč. V tíme Slovenska vystriedal Bielika Hučka, v tíme Čiech a Moravy zas Tobiáša Kolský. Českí hráči síce pôsobili futbalovejšie, zároveň však ukázali mnoho nešportových prejavov. Skúsený rozhodca Bízik im ich to-

Vytiahnutý mládenček – Anton Malatinský vo veku, keď sa staral o góly v sieti súperov. Pravda, už vtedy špekuloval aj nad trénerstvom!

leroval, čo vyhecovalo divákov. Na ihrisko začali padat kamene a fľaše, potom sa cez slabú ohradu vyrojili na trávnik prví pomstítelia a nakoniec celá riava. Prišlo k inzultácii súperových hráčov, rozvášnený dav musela polícia rozháňať s pomocou hasičských striekačiek. Za týchto okolností sa výsledok nejavil až taký dôležitý – Slovensko v tomto zápase prehralo 2:3, keď dva góly dal Turek a o tri na českej strane sa podelili Bradáč, Cejp a Říha.

V obnovennej lige

Obnovená česko – slovenská futbalová liga pôsobila po organizačnej stránke veľmi chaoticky a hlavne z pohľadu českej strany dominantne. Rozhodlo sa, že sa bude hrať v dvoch skupinách po desiatich mužstvách. V každej budú traja zástupcovia Slovenska, zo skupín budú zostupovať poslední štyria. Nárok na miesto medzi elitou získal automaticky len ŠK Bratislava, ostatní účastníci bývalej slovenskej ligy museli hrať kvalifikáciu. Z tej nakoniec postúpil TŠS Trnava, AC Považská Bystrica, ŠK Žilina, Jednota Košice a ŠK Baťovany. Treba dodať, že na západe to bolo veľmi jednoduché, pretože popri istom ŠK Bratislava mali vlastne istotu i Trnavčania a hráči Baťovian. Boli totiž jedinými adeptami na postup, a tak ich kvalifikačné zápasy, v ktorých TŠS

Výber Slovenska pred stretnutím proti výberu Moravy: horný rad (zľava) Zibrínýi, Riedl, najlepší futbalista Barcelony v 20. storočí Kubala, Tegelhoff, Švantner, Zachar, Turek, A. Malatinský, v podrepe (zľava) Karel, Tarhaj a Marík.

zvítazil v Baťovanoch 2:1 a doma s nimi prehral 2:3, mali len formálny charakter. Na rozdiel od strednej a východnej skupiny, v ktorých bolo záujemcov o ligu viac... Prvý zápas odohral 16. septembra 1945 trnavský TŠS doma proti SK Pardubice a remizoval v ňom 1:1. Potom zavítala do Trnavy pražská Slavia a excelovala – zvítazila 9:0! Po Trnave sa vtedy tradovala historka, že za stavu 0:7 preletel ponad štadión kďdel' deviatich kačíc, takže číslo, ktoré „predpovedali“, sa naplnilo... V Kladne síce Trnavčania začali razantne a vyhrávali 2:0, potom rozhodca neuznal Bolčekovi dva góly a hostia nakoniec prehrali 2:12! Na vlastnom trávniku dokázal TŠS zvítaziť trikrát, keď zdolal SK Kladno (4:2), Viktoriu Žižkov (4:1) a Prostějov (2:0), okrem remízy s Pardubicami sa rozišiel nerozhodne aj s Viktoriou Plzeň (1:1). Divákov v Trnave okrem debaklu so Slaviou zaskočili domáce prehry s Jednotou Košice (1:3) a Spartou Považská Bystrica (1:3), zaslúžená bola prehra s SK Židenice (1:2). Vonku získal TŠS štyri body, keď zvítazil v Pardubicích (6:5) a po bode ukoristil po remízach 2:2 v Prostějove a Považskej Bystrici. Ak si odmyslíme zvláštny duel v Kladne, tak inak hanbu vonku neutŕžil. Prehra 0:5 na Slavii bola ešte z tých milosrdnejších, najmä keď Bican a spol. doma ešte viac nadeľovali iným – Plzni (8:1), Považskej Bystrici (7:1) či Prostějovu (10:0)... Káder TŠS v prvom ročníku obnovennej československej I. ligy tvorili brankári Šarmír a Lukovič, hráčmi v poli boli Stankovič, Rychtárik, Marko, Cisár, Bošanský, Benedikovič, J. Tibenský, Ulehla, Bouška, Šípka, J. Hagara, Papp, Bolček, Babušek, A. Malatinský, Pastucha a K. Valentovič. Trénerom mužstva bol Ervín Kováč. Pre Antona Malatinského bola zážitkom i opätovná pozvánka do výberu Slovenska, ktorý sa v Prahe predstavil 7. októbra 1945 v zápase proti výberu Čiech a Moravy. Mužstvo s Reimannom v bráne, Venglárom, Bačkorom a Vanákom v obrane, Karelom a Trnavčanom Benedikovičom pred ňou a Korostelevom, Tegelhoffom, Arpášom, Kušnírom, Klimekom v útoku však od začiatku ťahalo za kratší koniec. Prehrávalo po góle Perka 0:1, potom vyrovnal Korostelev po prihrávke Klimeka, aby nakoniec odchádzalo po ďalších dvoch góloch Perka, jednom Pajkrta a Zmatlíka z trávniku Sparty na Letnej po prehre 1:5. V 2. polčase sa dostal na trávnik Anton Malatinský, keď striedal Kušníra, ani on však výsledok nevylepšil. Po návrate do Trnavy však napriek nepriaznivému výsledku neskrýval nadšenie z futbalového zážitku, ako i z toho, že jedným z jeho súperov na ihrisku bol opäť vtedy už legendárny Josef Bican.

Suverénny návrat medzi elitu

Dianie v povojnovom futbale v Československu bolo chaotické a Trnavčania naň doplatili i pri formáte prvého ligového ročníka. V momente, keď vypadávali, pritom ešte netušili, akú budú mať šancu na návrat z krajskej súťaže. Našťastie pre nich, 18. júla 1946 predsedníctvo Slovenského futbalového zväzu schválilo formát 12 – člennej krajskej súťaže a určilo, že jej víťaz postúpi priamo do najvyššej celoštátnej

ligy. TŠS sa pod kormidlom kvalitného trénera Ervína Kováča výzvy chopil a súťažou preletel ako nôž maslom. Na jeseň prehral len v Prešove (2:3), remizoval v Topolčanoch a Nitre, takže jesennú časť ukončil s trojbodovým náskokom pred ambicióznym ŠK Malacky. Na jar mnohých súperov rozdrvil – Banskú Bystricu 9:1, Topolčany 7:1, Nitru 6:1, Handlovú 5:0. Anton Malatinský vtedy ešte netušil, že posledne menovaný súper mu raz bude životným osudom... Na konci súťaže sa tešil z postupu s päťbodovým náskokom a trnavskí fanúšikovia zas mohli byť optimistami. Tréner Ervín Kováč počas sezóny prestaval hlavne obranu, z bratislavského ŠK Železničiari prišiel rodák z Dolného Kubína Karol Štajer, z Piešťan Ervín Križan, z Hlohovca Jozef Podhorec. Pevné miesto v zostave mali Karol Kohúčík a Viliam Jakubčík. Excelentný bol útok, v ktorom striedali góly Anton Malatinský, Michal Benedikovič, Karol Tibenský a Jozef Marko. Návrat do najvyššej súťaže bol iný a Trnavčania pod vedením trénera Ervína Kováča už neplatili takú daň ako pred dvomi rokmi. So Slaviou doma dokázali remizovať, po víťazstve nad Čechiou Karlín boli dokonca na 3. mieste pôvodne 12 – člennej ligy ročníka 1947/1948. Potom však prišli rozkolísané výkony, štyri prehry za sebou a pokles v tabuľke. Zastavilo ich víťazstvo 1:0 nad Spartou Praha po góle Pastuchu pri jej vôbec historicky prvom ligovom vystúpení na trnavskej pôde. Po jeseni bola Trnava na 8. mieste, s čím v slovenskom Ríme až taká spokojnosť nevládla. V živote Antona Malatinského došlo práve po skončení jesennej časti k zásadnej udalosti. Spolu s Emilom Pažickým zo Žiliny, Josefom Forejtom a Vlastimilom Pokorným z Admiry VIII Praha si ho na zájazd do Turecka vypožičal bratislavský ŠK. Celé kvarteto neskôr v belasom drese zakotvilo aj naozaj...

Prvýkrát ako tréner

Jar sezóny 1947/1948 začal TŠS zle a pod trénerom Ervínom Kováčom sa zatriasla stolička. Trénerskú štafetu prevzal vtedy 28 – ročný Anton Malatinský, v tom čase už v Trnave fungujúci spolu s Jozefom Markom aj ako tréner dorastencov. Tí si počínali výborne, dokonca až tak, že získali titul dorasteneckého majstra ČSR! Tento úspech bol pre vidiecke mesto veľkou vzpruhou, pretože dovtedy bolo niečo také vyárendované pre mužstvá z Prahy. Aj áčko prevzal Anton Malatinský na úrovni. TŠS zdolal najprv doma Košice, potom prišli ďalšie víťazstvá, medzi ktorými sa jagali dve v Prahe. Historické bolo najmä to, ktoré prišlo 16. mája 1948 na Letnej, teda v stánku pražskej Sparty. Tá síce vyhrávala 1:0, ale Trnavčania po góloch Karola Tibenského, Stankoviča a Pappa skóre obrátili! Víťazstvo 3:1 malo veľký ohlas, navyše bolo vyšperkované krásnou príhodou. Veľký fanúšik TŠS Štefan Ábel sa totiž ešte pred zápasom stavil, že ak Trnava na Sparte zvíťazí, obíde na rukách na Václavskom námestí známe súsošie svätého Václava na koni. Nohy mu pridržieval jeden zo strelcov gólov Stankovič, okolo

sa zhromaždili desiatky zvedavcov a prítomný policajt sa vraj uškŕňal. Pražské noviny potom písali, že muž zákona bol veľkým fanúšikom Slavie a zábavu si vychutnával – hádam aj na úkor plnenia si povinností. Trnava sa nažhavia v pozitívnom zmysle, čoho dôkazom bolo ďalšie víťazstvo v Prahe, tentoraz na trávniku Bohemiansu. Opäť po výbornej hre a opäť s veľkým ohlasom – útočnú hru tímu zo slovenského vidieka, ktorý dal v Prahe šesť gólov a získal štyri body, dokonca s uznaním kvitovali i pražské denníky. TŠS si počínal výborne, celý ročník ukončil na 5. mieste a trénerský krst stále hrajúceho Antona Malatinského dopadol na jednotku. Pozoruhodná v tomto roku bola aj ním realizovaná aktivita pri hraní zápasov so súpermi zo zahraničia. „Potrebujeme hrať čo najviac zápasov s mužstvami s iným štýlom hry, pretože takéto skúsenosti nás nesmierne obohacujú,“ citoval ho vtedy denník Pravda. TŠS Trnava si odskočil do Poľska, kde v Lodži v dvoch zápasoch zdolal tamojší LKS (4:3, 6:3), doma švédske Malmö výsledkom 3:0, holandský Blau Witt Amsterdam dokonca 7:1 a skvelá bola aj remíza 1:1 so silným maďarským tímom Ferencváros Budapešť. Antonovi Malatinskému sa darilo a neušiel ani pozornosti zostavovateľov reprezentačných výberov. V roku 1948 odohrala reprezentácia ČSR sedem medzištátnych zápasov, Anton Malatinský nastúpil v troch. V máji 1948 mal tú česť zahrať si po nominácii od trénera Jana Madelona – Knoblocha v Budapešti proti Maďarsku na čele

TŠS Trnava, dorastenecký majster ČSR za rok 1948. V hornom rade zľava Žigo, Lančarič, Kuliš, Blaho, Jankech a Bielčík, dole Ištvanovič, Kodaj, Stacho, Bujan a Vokoun.

Anton Malatinský (za protihráčom) v zápase proti Slavii Praha.
V drese Trnavy proti nej zažil niekoľko tvrdých prehier.

s Puskásom v rámci Balkánsko – stredoeurópskeho pohára. Maďari porazili tím ČSR 2:1, rovnako ako o o šesť týždňov Rumuni v Bukurešti. V druhom zápase bol Anton Malatinský vystriedaný už po prvom polčase, po tom, čo po tvrdom zákroku jedného z rumunských hráčov polovicu času na ihrisku odkríval. Lepší pocit mal po bazilejskej remíze (1:1) so Švajčiarskom v októbri 1948. Švajčiari v tom čase patrili do európskej špičky. Mimoriadne plodný rok 1948 vyšperkoval Anton Malatinský ešte jedným dobrodružstvom...

Účastník mexického zájazdu

Bolo skutočne veľké. Na reálie tej doby neuveriteľné, hodné filmového spracovania. Písal sa rok 1948, vo februári prebrali moc komunisti. V máji 1948 sa vedenie ŠK spojilo s maďarským manažérom Dr. Berkem, ktorý mal skvelé kontakty v USA a Mexiku a rok predtým vybavil zájazd budapeštianskemu Ferencvárošu. Berke spravil, čo mal, povybavoval všetko potrebné – mexická i americká strana prejavili veľký záujem. Bratislavčania sa chceli v severnej Amerike prezentovať v čo najlepšom svetle, preto vybavovali posily. A veruže rúbali vysoko, veď na lane ŠK bol aj slávny Pepi Bican zo Slavie! Ale aj Hemele, ďalší populárny hráč. Z ich posilnenia tábora belasých nakoniec vzišlo, avšak iné zaujímavé ryby sa v sieti bratislavského klubu zatrepotali. Pred zájazdom nakoniec zariadili funkcionári ŠK prestup Emila Pažického zo Žiliny a Vlastimila Preisa z Čechie Karlín a požičali si z Trnavy Antona Malatinského. Presnejšie, do Trnavy najprv smeroval záujem rovno o dva prestupy, ŠK chcelo Antona Malatinského a Michala Benedikoviča. Trnavčania však o prestupoch nechceli ani počuť, a tak Bratislavčania pozmenili svoju iniciatívu na žiadosti na vypožičanie hráčov pre obdobie zájazdu, teda od od 17. júla do 4. septembra 1948. Až dvoch hráčov však trnavskí

funkcionári tiež nechceli zapožičať. „Všetko zariadil tajomník trnavského klubu Jano Šarmír. Sám podpísal menom predsedu povolenie hostovať na zájazde do Mexika pre Tóna Malatinského a žiadosť pre mňa jednoducho schvál. Keď sa potom na mňa Bratislavčania o rok opäť obrátili s prestupom, tak som im pekne pripomenul, ako mi sľúbili Mexiko, ani len žiadosť neposlali. Vybrali sa do Trnavy, aby vypátrali pravdu a veru aj zistili, čo bolo vo veci...“, spomínal neskôr Michal Benedikovič. Z Trnavy sa tak slávneho zájazdu zúčastnil len Anton Malatinský, jeho veľké dobrodružstvo obišlo. Faktom je, že Michal Benedikovič neskôr do Slovana aj tak išiel a odchádzal aj z trucu, po tom, čo sa dozvedel, ako to vlastne s pozvánkou preňho bolo. A do belasého sa nakoniec aj v lige, nielen v rámci hostovania, obliekol aj Anton Malatinský.

Dramatické okolnosti

Funkcionári ŠK vybavili účastníkom zájazdu tzv. štátne pasy, poverením vnútra určilo ich platnosť do 30. septembra 1948. Týždeň pred odletom sa tajomník ŠK Karol Morávek vybral do Prahy vybaviť mexické a americké víza, aby ostal so spadnutou sánkou – americká ambasáda ich bola ochotná dať len do pasov, ktoré mali platnosť minimálne do 31. decembra 1948. A každý účastník si ich mal prevziať osobne. Morávek dokázal nemožné, v priebehu jedného dňa vybavil nové štátne pasy s predĺženou platnosťou a zorganizoval výjazd hráčov do Prahy. Anton Malatinský a spol. cestovali vlakom, známou Slovenskou strelou. To ale ešte nebol koniec tortúry. Dva dni pred odletom výpravy sa predsedníctvo Odboru kopané (OK) Československej obce sokolskej (ČOS) rozhodlo zájazd nepovoliť a odoslalo na sekretariát ŠK Bratislava telegram s týmto záverom. Karol Morávek sa zatváril, že neprišiel... Spolu s Leopoldom „Jimom“ Šťastným a ďalším funkcionárom ŠK Samuelom Medzihradským rozbehli akciu, aká nemala obdoby a smrdela poriadnym rizikom. Už skôr vedenie ŠK Bratislava do Prahy oznámilo trasu, po akej bude letieť. V úvode sa mala realizovať so štartom v Bratislave, potom letom do Prahy, prestupom a letom do Londýna. Keďže v Bratislave si boli vedomí, že práve medzipristátie v Prahe môže byť osudné, vyhli sa mu. Dokázali objednať charterový spoj od štátnej spoločnosti zo Zlína. Skladník vydal každému hráčovi výstroj. Samuel Medzihradský zabezpečil príchod colníkov na štadión, aby batožinu výpravy prezreli už tam. Kufre sa po kontrole zapečatili – a colníci netušili, že sa stali súčasťou niečoho, čo ich mohlo stáť miesta. Z Ivanky sa letelo do Bruselu, odtiaľ do Londýna. Praha sa obišla. Na Ruzyňskom letisku márne postával funkcionár ČOS s papierom so zákazom... Pritom, ČOS už mala pripravenú náhradnú alternatívu, v Prahe sa totiž „upieklo“, že na zájazd by mala ísť Sparta. Nie div. Bol to atraktívny a lukratívny zájazd.

Dobrý futbal lákal. Všade. U nás či v Mexiku.

Rozum a taktika

Listina účastníkov zájazdu obsahovala dvadsať mien. Sedemnášť hráčov – Reimann, Hubek, Venglár, Hinduliak, Ružovič, Uram, Pokorný, Vičan, Karel, Baláži, Kaiml, Danko, Šimanský, Malatinský, Emil Pažický, Preis, Schubert – „sprevádzal“ tréner Ferdinand Daučík, technický vedúci K. Gross a hlavný vedúci L. Nedbálek. Žiaden asistent trénera, žiaden lekár, žiaden masér... Mužstvo pritom čakali ťažké zápasy v prevažne vysokohorskom prostredí, takže prítomnosť medika by bola žiaduca. Z Londýna sa letelo do New Yorku, potom do Washingtonu a Houstonu, odtiaľ do Mexico City s nadmorskou výškou 2300 metrov. Sedem zápasov mal ŠK Bratislava odohrať práve tam, a to na známom Estadio Olimpico s kapacitou 70 000 divákov. Potom ďalší v Guadalajare a ešte jeden pri návrate domov v Chicagu. Už po prvom tréningu hráči i tréner Ferdinand Daučík videli, že ak chcú byť úspešní, musia predčiť súperov po taktickej stránke a hrať s rozumom. Riedky vzduch spôsoboval Slovákom problémy s dýchaním, evidentne sa prejavoval na pohybe a rýchlosti lopty. Keď Daučík odsledoval

tréning Mexičanov, konkrétne tímu Atlanta, registroval ich skvelú techniku a rýchlosť, príznačné pre latinskoamerickú futbalovú školu. A tak zvolal poradu, na ktorej hráčom odprezentoval, nad čím hútal. Musel to byť veľmi podnetný okamih aj pre Antona Malatinského. Daučík nahlas špekuloval, ako by sa mohlo ísť na Mexičanov, svoje postrehy pridali hráči. Azda najviac Jozef Karel, ktorý priblížil taktiku Francúzska – reprezentanti krajiny galského kohúta predtým vyprášili v Prahe reprezentáciu ČSR po výsledku 4:0. Francúzi vyvíjali na tím ČSR silný tlak z krídelných priestorov a uspeli. Na krajoch postavil taktiku aj Daučík s vtedajším výberom ŠK. Rýchly a štúply Danko hral na ľavej strane útoku, zároveň však mal za úlohu miasť súpera presúvaním sa na pravú stranu. Na ľavej hral v pozícii ľavej spojky Schubert, zaňho sa stiahol Preis. Na ľavej strane sa tak do útoku zapájalo hneď trio Danko – Schubert – Preis, prečísľovalo súpera a vytváralo šance. Anton Malatinský sa posunul až k čiare na pravej strane. Fyzicky silný hráč ju doslova zatarasil, dokázal viazať dvoch protihráčov a ešte sa sám dostávať do zakončenia. Tento štýl hry praktizoval ŠK počas celého zájazdu a bol mimoriadne úspešný.

Kvalitná rozcvička musí byť! Anton Malatinský vľavo.